

АГАТА КРИСТИ НАСЛЕДСТВОТО НА ЛЪМЕЖЪРЪР

Част 33 от „Еркюл Поаро“

Превод от английски: Христо Кънев, 1996

chitanka.info

В компанията на Поаро аз разследвах множество странни случаи, но мисля, че никой от тях не може да се сравнява с онази изключителна серия от събития, която поддържаше интереса ни жив много години наред и която завърши с уникалния проблем, който Поаро трябваше да разреши. Нашето внимание беше привлечено в началото от семейната история на Лъмежърър една вечер през време на войната. Поаро и аз бяхме отскоро заедно, подновявайки старото си приятелство от Белгия. Поаро тогава се занимаваше с един малък проблем за Военното министерство — който Поаро, за голямо удоволствие на хората от Министерството, разреши отлично; вечеряхме в „Карлтън“ с един голям началник, който обсипваше приятеля ми с комплименти през интервалите между ястията. Накрая началникът се разбърза за среща с някого и ние завършихме вечерята с кафе в приятно разположение на духа, преди да последваме неговия пример.

Когато напускахме салона, някакъв глас, който ми се стори познат, ме извика; обърнах се и видях капитан Винсънт Лъмежърър — млад човек, когото познавах от Франция. Той беше с един по-възрастен мъж, а приликата помежду им подсказваше, че принадлежат към едно и също семейство. Това се оказа вярно и той ми бе представен като мистър Хюго Лъмежърър, чичо на младежа.

Аз всъщност не познавах капитан Лъмежърър кой знае колко, но той беше приятен млад човек, малко мечтател по природа и си припомних това, което се говореше — че той спада към стар, изключителен род с имоти в Нортъмбърлънд, род, който водеше началото си от времето преди Реформацията. Ние не бързахме с Поаро и когато младият човек ни покани, заехме маса с новите си приятели и побъбрихме приятно за най-различни неща. По-възрастният Лъмежърър беше на около четиридесет години и прегърбените рамене издаваха, че той е учен. Занимаваше се в момента с изследователска работа по един химически проект за правителството.

Нашият разговор бе прекъснат от един висок и мургав младеж, който се доближи до масата ни очевидно силно развълнуван.

— Слава Богу, че ви намирам и двамата! — възкликна той.

— Какво има, Роджър?

— Господин управителят, Винсънт. Лошо падане. Млад кон. — Останалата част от думите на новодошлия не чухме, защото той

дръпна компаньоните ни настрани.

След няколко минути двамата ни приятели набърже се сбогуваха с нас. Бащата на Винсънт Лъмежърър претърпял сериозна злополука, когато пробвал един млад кон и нямало да доживее до сутринта. Винсънт ужасно пребледня и остана потресен от новината. Аз също бях изненадан, защото от малкото думи, които бяхме разменили във Франция, бях подразбрал, че отношенията с баща му не са много сърдечни и сегашната му проява на синовно чувство беше непонятна за ден.

Мургавият младеж, който ни бе представен като техен братовчед, мистър Роджър Лъмежърър, остана при нас и ние си тръгнахме заедно.

— Доста странна история — отбеляза младежът. — Тя може би ще заинтересува мосю Поаро. Знаете ли, мосю Поаро, аз съм чувал за вас — от Хигинсън (Хигинсън беше нашият приятел, военният началник.) Той твърди, че сте вещ психолог.

— Аз изследвам психологията, да — призна предпазливо приятелят ми.

— Видяхте ли лицето на братовчед ми? Той беше ужасно сличен, нали? Знаете ли защо? Това е едно много старо фамилно проклятие! Искате ли да ви разкажа за него?

— Ще бъде много любезно, ако го сторите.

Роджър Лъмежърър погледна часовника си.

— Имам много време. Ще се срещна с тях на Кингс Крос. Е, мосю Поаро, Лъмежърър са стар род. В Средновековието у един Лъмежърър се появили съмнения спрямо жена му. Заварил я в компрометираща ситуация. Тя се заклела, че е невинна, но старият барон Хюго не искал да я слуша. Тя имала едно дете, син — и баронът се врекъл, че момчето няма да се смята вече за негов син и няма никога да получи наследство. Забравил съм вече какво направил той — нещо вълнуващо като например да зазида жива жена си и сина си; сигурното обаче е това, че той ги убил, а жена му, умирайки, твърдяла, че е невинна и проклела завинаги рода Лъмежърър — никога първороден син на Лъмежърър да не получи наследство. Минали години и невинността на покойната била установена безспорно. Вярвам, че Хюго е надянал власеница и е свършил живота си на колене в монашеска килия. Но любопитното е, че от този ден досега никой първороден син не е наследявал имението. То е минавало в ръцете на

братя, на племенници, на втори синове — но никога на най-стария син. Бащата на Винсънт е вторият от петима синове, най-старият, от които почина като дете. По време на войната Винсънт беше убеден, че е обречен, независимо от съдбата на братята си. Но странно — двамата му по-малки братя загинаха, ала той бе пощаден от смъртта.

— Интересна фамилна история — каза замислено Поаро. — Сега обаче баща му умира, а той, най-големият син, е още жив и здрав.

— Точно така. Проклятието явно е остаряло — то не може да издържи напрежението на съвременния живот.

Поаро поклати глава, сякаш не приемаше ироничния тон на другия. Роджър Лъмежърър пак погледна часовника си и заяви, че трябва да си тръгва.

Продължението на историята узнахме на сутринта, когато научихме за трагичната смърт на капитан Винсънт Лъмежърър. Той пътувал на север с шотландския пощенски влак; през нощта, изглежда, отворил вратата на купето си и скочил на линията. Шокът от нещастieto с баща му, ведно с шока от контузията, получена на бойното поле, явно предизвикали временно умопомрачение. Споменавахе се за странното суеверие на фамилията Лъмежърър и се посочваше името на новия наследник, чичо му Роналд Лъмежърър, чийто единствен син бил убит в сраженията при река Сома.

Предполагам, че случайната ни среща с младия Винсънт през последната вечер от живота му засили нашия интерес към всичко, което се отнася до рода Лъмежърър, защото две години по-късно със същия голям интерес посрещнахме новината за смъртта на Роналд Лъмежърър, вече болен по времето, когато наследи фамилните имоти. Наследи го брат му Джон — здрав, сърдечен човек, чийто син учеше в Итън.

Безспорно зла съдба тегнеше над рода Лъмежърър. През следващата ваканция момчето се застреля. Смъртта на баща му, дошла ненадейно поради ужилване от оса, предаде имението във владение на по-малкия брат от петимата — Хюго, за когото си спомнихме, че го видяхме през фаталната вечер в „Карлтън“.

Освен коментарите върху необикновената серия от нещастия, сполетели рода Лъмежърър, ние не проявихме по-голям интерес във връзка с това, но вече приближаваше времето, когато щяхме да играем по-активна роля.

Една сутрин ни обявиха за появата на „мисис Лъмежърър“. Тя беше висока, енергична жена, навярно около тридесетгодишна, чието поведение излъчваше голяма решителност и силен, здрав разум. Говореше с лек американски акцент.

— Мосю Поаро? Радвам се да ви видя. Съпругът ми, Хюго Лъмежърър, се е срещнал с вас преди много години и вие едва ли си спомняте за тази среща.

— Спомням си я чудесно, мадам. Тя се състоя в „Карлтън“.

— Това е прекрасно. Мосю Поаро, аз съм много разтревожена.

— От какво, мадам?

— Тревожа се за големия ми син — имам двама сина: Роналд е осемгодишен, а Джералд на шест.

— Продължавайте, мадам: защо сте разтревожена за малкия Роналд?

— Мосю Поаро, през последните шест месеца той на три пъти се избави на косъм от смъртта. Единият път щеше да се удави — когато бяхме в Корнуол това лято; друг път падна от прозореца на детската стая; третия път се отрови с птомаин^[1].

Може би лицето на Поаро показва доста изразително, че е дълбоко замислен, но мисис Лъмежърър бързаше в разказа си, без да спре дори за миг:

— Разбира се, аз зная, че ме смятате за кръгла глупачка, която прави от мухата слон.

— Нищо подобно, мадам. Всяка майка може да бъде извинена, задето се разстройва от такива неща, но аз не виждам с какво мога да ви бъда полезен. Аз не съм *le bon Dieu*^[2] да държа във властта си вълните; за прозореца на детската стая бих ви препоръчал желязна решетка; за храната — има ли нещо по-сигурно от майчините грижи?

— Но защо тези неща се случват все на Роналд, а не и на Джералд?

— Това е шанс, мадам — *le hasard*^[3]!

— Така ли мислите?

— Кажете ми какво мислите вие, мадам — вие и вашият съпруг.

Лицето на мисис Лъмежърър се помрачи.

— Няма смисъл да ходите при Хюго, той няма да ви изслуша. Както може би сте чули, върху фамилията тегне проклетие — нито един първороден син не може да оцелее. Хюго вярва в това. Той е погълнат всецяло от фамилната история и е суеверен до крайност. Когато му доверявам моите страхове, той просто казва, че това е проклятието и че не можем да го избегнем. Но аз съм от Щатите, мосю Поаро, а там не вярваме много в проклетия. Нравят ни се само като романтична окраска на някой старинен род — проклетията създават нещо като, да кажем, *cachet*^[4]. Аз бях скромна артистка в музикална комедия с малка роля в нея, когато Хюго ме срещна и реших, че неговото фамилно проклетие е просто една забавна измислица. Такова нещо е подходящо за разказване около камината в някоя зимна вечер, но когато то заплашва собствените ти деца... Аз обожавам децата си, мосю Поаро. Готова съм да направя всичко за тях.

— Да разбирам ли, че вие отказвате да повярвате във фамилната легенда, мадам?

— Може ли една легенда да пререже бръшляново стъбло?

— Какво говорите, мадам? — извика Поаро с израз на голямо недоумение на лицето си.

— Казах, може ли една легенда — или един дух, ако предпочитате така да се изразя, — да пререже бръшляново стъбло? Не казвам нищо за Корнуол. Всяко момче може да отиде твърде далеч в морето и да изпадне в затруднение... макар че Роналд знае да плува от четиригодишна възраст. Но историята с бръшляна е съвсем друга. И двете момчета са много палави. Те откриха, че могат да се катерят и да слизат по бръшляна и го правеха редовно. Един ден — Джералд не беше тогава при нас — Роналд прекалил с качването по стъблото, то се отчупило и той падна. За щастие не се нарани сериозно. Но аз излязох и проверих стъблото; то беше прерязано, мосю Поаро — прерязано нарочно.

— Това, което ми казвате, мадам, е много сериозно нещо. Твърдите, че по-малкият ви син бил далеч от къщи в момента?

— Да.

— А по време на отравянето с птомаин той пак ли не беше вкъщи?

— Не, тогава бяха и двамата.

— Странно — прошепна Поаро. — Сега, мадам, кажете ми кой живее във вашето имение.

— Мис Сондърс, гувернантката на децата, и Джон Гардинър, секретарят на съпруга ми...

Мисис Лъмежърър млъкна, сякаш леко се смути.

— И още кой, мадам?

— Майор Роджър Лъмежърър, с когото също сте се срещнали онази вечер, живее при нас от доста време.

— А, да... Той е братовчед на мъжа ви, нали?

— Далечен братовчед. Той не принадлежи към нашия клон от фамилията. Но въпреки това според мен сега майорът е най-близкият роднина на мъжа ми. Той е приятен човек и всички много го харесваме. Децата просто го обожават.

— Той ли ги е научил да се катерят по бръшляна?

— Би могъл и да е той. Доста често ги учи да вършат пакости.

— Мадам, извинявам се за това, което ви казах по-рано. Опасността е реална и аз вярвам, че ще мога да ви бъда от полза. Предлагам да ни поканите и двамата на гости у вас. Съпругът ви нали няма да има нищо против?

— О, не. Той обаче смята, че всичко ще бъде безполезно. Вбесявам се, като го гледам да си седи спокойно и да очаква смъртта на детето.

— Успокойте се, мадам. Нека подготвим нещата методично.

Подготовката бе извършена своевременно и на следния ден вече летяхме на север. Поаро беше потънал в мисли. Той се откъсна от тях само за да отбележи рязко:

— От един такъв влак ли е паднал Винсънт Лъмежърър?

И наблегна на думата „паднал“.

— Не подозирате мръсна игра в този случай, нали? — попитах аз.

— Не ви ли е минало през ума, Хейстингс, че някои от рода Лъмежърър умират по начин, който намирам за инсценировка? Вземи тази на Винсънт например. После на момчето от Итън — злополука с огнестрелно оръжие винаги допуска двойно тълкуване. Да предположим, че детето пада от прозореца на детската стая и се

наранява до смърт — какво по-естествено и неподозрително нещо? Но защо само едното дете, Хейстингс? Кой печели от смъртта на по-голямото дете? По-малкият му брат, седемгодишно дете! Абсурдно!

— Те смятат да се отърват от другото дете по-късно — предложих аз, макар че имах много неясна представа кои биха могли да бъдат „те“.

Поаро поклати глава, сякаш беше недоволен.

— Отравяне с птомаин — продължи да размишлява той — Атропинът би предизвикал почти същите симптоми. Да, има нужда от нашето присъствие.

Мисис Лъмежърър ни посрещна много възторжено. После ни отведе в кабинета на мъжа си и ни остави с него. Той се беше променил доста от времето, когато го видяхме. Раменете му бяха още по-прегърбени, а лицето му имаше странен бледосив цвят. Заслуша обясненията на Поаро за присъствието ни в къщата.

— Проява на прагматичен здрав разум, също като Сейди! — възкликна той накрая. — Останете при всички случаи, мосю Поаро, и ви благодаря, че сте дошли, но... това, което е писано, е писано. Пътят на грешника е тежък. Ние от рода Лъмежърър си го знаем — никой от нас не ще избегне съдбата си.

Поаро спомена за прерязания бръшлян, но Хюго като че много малко се впечатли от думите му!

— Сигурно някой немарлив градинар... да, да, може да си е послужил с инструмент, но целта му не е била да стори зло на момчето; ще ви кажа нещо, мосю Поаро — не може дълго да се бави това.

Поаро го следеше внимателно.

— Кой ви го каза?

— Самият аз съм обречен. Миналата година ходих на лекар. Страдам от неизлечима болест — крайт не може да се отлага дълго; но преди да умра аз, ще си отиде Роналд. И Джералд ще бъде наследник.

— А ако нещо се случи и на втория ви син?

— Нищо няма да му се случи; той не е заплашен.

— Но ако е? — упорстваше Поаро.

— Братовчед ми Роджър е следващият наследник.

Разговорът ни бе прекъснат. Един висок мъж с хубава фигура и червеникавокестенява къдрава коса влезе със сноп книжа.

— Не се безпокой за тези неща сега, Гардинър — каза Хюго Лъмежърър и добави: — Моят секретар, мистър Гардинър.

Секретарят се поклони, изрече няколко приятни думи и си излезе. Въпреки добрия си вид имаше нещо отблъскващо в него. Малко по-късно казах това на Поаро, когато вървахме сред красивите околности на къщата и за моя голяма изненада той се съгласи с мен.

— Да, да, Хейстингс, имате право. Той не ми харесва. Твърде хубав е. Такъв винаги ще гледа да се нареди на лека и приятна работа. А, ето и децата.

Мисис Лъмежърър идваше към нас, а до нея бяха двете ѝ деца. Те бяха хубави момчета, по-малкото с тъмна коса като майка си, а по-голямото — с червеникавокестеняви къдрици. Те учтиво се ръкуваха с нас и скоро се привързаха много към Поаро. След това ни бе представена мис Сондърс, жена с най-обикновена външност, с която завърши запознаването ни с обитателите на имението.

Няколко дни живяхме приятно и безгрижно — бяхме нащрек, но не се случваше нищо. Момчетата си живееха щастливо, нормално и нищо като че ли не застрашаваше никого. На четвъртия ден от нашето пристигане в имението дойде и отседна майор Роджър Лъмежърър. Той почти не се беше изменил, беше си все така безгрижен и галантен както някога, със стария си навик да гледа на света откъм леката му страна. Той беше очевидно голям любимец на момчетата, които приветстваха появата му с радостни викове и веднага го дръпнаха да играе с тях на индианци в градината. Видях как Поаро незабелязано ги последва.

На следния ден всички бяхме поканени на чай, включително момчетата и лейди Клейгейт, съседка на семейство Лъмежърър. Мисис Лъмежърър предложи ние също да дойдем, но, изглежда, доста се успокои, когато Поаро ѝ отказа и заяви, че би предпочел да си остане вкъщи.

Щом всички отидоха на чая, Поаро се залови за работа. Той напомняше умен териер. Вярвам, че не остави нито едно кътче от къщата непрегледано; и въпреки това всичко бе извършено така тихо и

методично, че с нищо не привлече вниманието към себе си. Накрая обаче той явно остана неудовлетворен. Пихме чай на терасата с мис Сондърс, която не бе поканена с компанията.

— На момчетата ще им хареса — измърмори тя с тихия си глас, — макар да се надявам, че те ще се държат прилично и няма да повредят лехите с цветя, нито ще ходят близо до пчелите...

Поаро замръзна с чашата до устните си. Приличаше на човек, който е видял призрак.

— Пчелите? — запита той с гръмотевичен лае.

— Да, мосю Поаро, пчелите. Три кошера. Лейди Клейгейт много се гордее със своите пчели...

— Пчелите? — повтори Поаро. После скочи от масата и закричи напред-назад по терасата, хванал главата си с ръце. Не можех да си представя защо дребният човек се развълнува толкова само при споменаването на пчелите.

В този миг чухме шум от мотор. Поаро беше вече на вратата, когато пътниците слизаха от колата.

— Роналд е ужилен — тревожно извика Джералд.

— Нищо — каза мисис Лъмежърър. — Мястото не е дори подуто. Ще му сложим амонячна вода.

— Дай да те видя, юнако — рече Поаро. — Къде си ужилен?

— Тук, отстрани на врата — отговори важно Роналд. — Но не ме боли. Татко каза: „Не мърдай — на теб е кацнала пчела.“ Аз заставах мирно и той махна пчелата, но преди това тя ме ужили, макар че не ме заболя, само като убождане с карфица, и аз не плаках, защото съм голям и догодина тръгвам на училище.

Поаро прегледа врата на момчето, после се отдалечи. Хвана ме под ръка и зашепна:

— Довечера, *ton ami*, ще имаме малко работа! Не споменавайте нищо — на никого!

Той отказа да каже нещо повече и вечерта настъпи, а аз бях разяждан от любопитство. Поаро се оттегли рано и аз последвах примера му. Когато се прибирахме нагоре, той пак ме хвана за ръката и ми даде инструкциите си:

— Не се събличайте. Изчакайте достатъчно време, изгасете светлината и елате при мен тук.

Изпълних точно указанията му и го намерих да ме чака, когато настъпи уреченият час.

Поаро ми даде знак да пазя тишина и навлязохме тихо в детското крило. Роналд заемаше самичък малка стая. Влязохме в нея и застанахме в най-тъмния ъгъл. Детето дишаше дълбоко и спокойно.

— Сигурен ли сте, че той спи дълбоко? — прошепнах аз.

Поаро кимна.

— Упоен е — допълни тихо той.

— Защо?

— За да не вика при...

— При какво? — попитах аз, защото Поаро замълча.

— При убождането със спринцовката, *top ami*! Тихо, не бива да говорим повече — въпреки че не очаквам нещо да се случи за известно време.

Поаро обаче се излъга в последното. Едва бяха изминали десетина минути, когато вратата се отвори леко и някой влезе в стаята. Чух бързо, учестено дишане. Стъпки се насочиха към леглото и тогава прозвуча внезапно щракване. Светлината на малко електрическо фенерче падна върху спящото дете — поради мрака не се виждаше кой държи фенерчето, фигурата остави фенерчето. С дясната си ръка тя извади спринцовка, а с лявата допря врата на момчето...

Поаро и аз скочихме в същия миг. Фенерчето се търколи на пода, а ние се счепкахме в тъмното с неканения гост. Той беше неимоверно силен. Накрая го надвихме.

— Светлината, Хейстингс, аз трябва да видя лицето му... макар да се боя, че знаая твърде добре чие лице ще ми се разкрие.

Изпълних молбата му, като почнах да търся пипнешком фенерчето. За миг реших, че това е секретарят, подтикван от тайната си неприязън — към този човек, но после си дадох сметка, че човекът, когото преследваме и който се стреми към смъртта на двамата си малки братовчеди, е техен роднина и е истинско чудовище.

Кракът ми се удари във фенерчето. Взех го и го запалих. То освети напълно лицето на... Хюго Лъмежърър, бащата на момчето!

Едва не изпуснах фенерчето от ръката си.

— Невъзможно — прошепнах прегракнало аз. — Невъзможно!

Лъмежърър беше безчувствен. Поаро и аз го отведохме в стаята му и го положихме на леглото. Поаро се наведе и леко измъкна нещо

от дясната му ръка. Показа ми го. Това беше спринцовка. Аз потреперих.

— Какво има в нея? Отрова?

— Мисля, че е мравчена киселина.

— Мравчена киселина?

— Да. Вероятно получена чрез дестилация на мравки. Той, помните, е бил фармацевт. Смъртта трябваше да настъпи в добавка към отровата от ужилването на пчелата.

— Господи! — възкликнах аз. — Да убиеш собствения си син! Очаквахте ли това?

Поаро важно кимна.

— Да. Той е ненормален, разбира се. Предполагам, че фамилната история се е превърнала в мания за него. Силният му стремеж да наследи имението го е повело към дълга серия престъпления. Вероятно идеята е възникнала в него, когато е пътувал онази нощ на север с Винсът. За него е било немислимо проклятието да бъде забравено. Синът на Роналд бил вече мъртъв, а самият Роналд — на умиране... те били болнави хора. Той нагласил случката с оръжието и — което не подозирах досега — измислил смъртта на брат си Джон чрез същия метод на инжектиране мравчена киселина във вратната вена. Осъществявайки амбицията си, Хюго станал господар на фамилната земя. Но триумфът му бил краткотраен — той разбрал, че страда от неизлечима болест. А имал и налудничавата фикс идея най-големият син на рода Лъмежърър да не наследи имота. Подозирам, че случката с къпането също е негово дело — той поощрил детето да навлезе доста далеч в морето. Опитът пропаднал и по-късно той прерязал бръшляновото дърво, а след това отровил храната на детето.

— Сатана! — прошепнах разтреперан. — Толкова хитри планове!

— Да, *mon ami*, няма нищо по-учудващо от изключителния разум на неразумния! Мисля, че той едва напоследък е преминал напълно границата; макар и луд, все пак в лудостта му е имало методичност.

— Като си помисля, че аз подозирах Роджър — този великолепен човек!

— Това беше съвсем естествено предположение, *mon ami*. Ние знаехме, че той е пътувал на север с Винсът онази нощ. Знаехме също, че той е следващият наследник след Хюго и децата на Хюго. Но

нашето предположение не беше породено от факти. Бръшлянът е бил прерязан, когато само малкият Роналд е бил вкъщи... но интересите на Роджър са диктували и двете деца да загинат. По същия начин единствено храната на Роналд е била отровена. И днес, когато те си дойдоха вкъщи и аз установих от думите на бащата, че Роналд е бил ужилен, веднага си спомних за другата смърт — ужилването от пчела... и разбрах какво се готви на детето.

Хюго Лъмежърър умря няколко месеца по-късно в частна клиника за душевноболни, където беше въдворен. Вдовицата му се омъжи повторно след година за мистър Джон Гардинър, секретаря с червеникавокестенявата коса. Роналд наследи обширните имоти на баща си и продължи да преуспява.

— Ето, виждате ли — отбелязах аз пред Поаро, — още една илюзия си отиде. Вие ликвидирахте много успешно проклятието на фамилията Лъмежърър.

— Питам се дали наистина е така — изрече Поаро замислено. — Упорито се питам.

— Какво искате да кажете с това?

— *Mon ami*, ще ви отговоря с една съществена дума — *червено!*

— Имате предвид кръв? — запитах аз и гласът ми прозвуча като пропит със страх шепот.

— Винаги сте имали мелодраматично въображение, Хейстингс! Аз имам предвид нещо много по-прозаично — цвета на косите на малкия Роналд Лъмежърър.

---

[1] Органично азотисто съединение, което се образува при гниенето на животински белтъчини; трупна отрова — Бел.прев. ↑

[2] Добрият господ (фр.) — Бел.прев. ↑

[3] Случайност (фр.) — Бел.прев. ↑

[4] Отличителен белег (фр.) — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.